

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 8 maart 2011 in
zaken nrs. 11/3840, 11/3841, 11/3843 en 11/3844 in de gedingen tussen:

1. (hierna: vreemdeling 1)
- 2.

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 2 februari 2011 heeft de minister aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 8 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste grief klaagt de minister, samengevat weergegeven, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdelingen positieve overtuigingskracht mist. De minister bestrijdt onder meer het oordeel van de voorzieningenrechter dat uit de bestreden besluiten en de daarin ingelaste voornemens evident niet valt af te leiden of hetgeen aan de vreemdelingen is tegengeworpen, ziet op het eerdere huwelijksaanzoek van de broer van de compagnon van vreemdeling 1 aan zijn dochter, waarvan hij zijn dochter op de hoogte heeft gesteld, dan wel op de voorwaarde welke is gesteld voor de vrijlating van vreemdeling 1.

2.1.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

Bij de beoordeling van het asielrelaas door de minister gaat het meestal niet om de vraag of en in hoeverre de verklaringen over de feiten en omstandigheden die een vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. Een vreemdeling is immers veelal niet in staat en van hem kan veelal ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn asielrelaas met afdoende bewijsmateriaal te staven. Om een vreemdeling, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en

toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, geldt ingevolge artikel 3.35, derde lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 - waarin artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 nader is uitgewerkt - dat de minister de verklaringen van de vreemdeling en de daarin gestelde feiten en omstandigheden geloofwaardig acht, indien die vreemdeling aan de in eerstgenoemde bepaling vermelde voorwaarden heeft voldaan. Aan die voorwaarden zal in de regel niet worden voldaan, indien zich een omstandigheid als vermeld in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 voordoet. In dat geval zal volgens paragraaf C14/3.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten en omstandigheden alsnog geloofwaardig te achten.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 3 april 2009 in zaak nr. 200806878/1/V2, www.raadvanstate.nl), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

Anders dan de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, die tot de verantwoordelijkheid van de minister behoort en door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst, kan de beoordeling of tegengeworpen tegenstrijdigheden betrekking hebben op een essentieel onderdeel van het asielrelaas en daarmee ook de andere delen van het asielrelaas aantasten in beginsel door de rechter zonder terughoudendheid worden beoordeeld (zie de uitspraak van de Afdeling van 23 mei 2008 in zaak nr. 200705074/1; www.raadvanstate.nl).

2.1.2. De minister heeft in de onderscheiden besluiten van 2 februari 2011, gelezen in samenhang met de daarin ingelaste voornemens tot het nemen daarvan, voor zover thans van belang, het standpunt ingenomen dat de verklaring van de vreemdelingen in de zienswijze, dat vreemdeling 1 zijn dochter pas na zijn ontvoering heeft ingelicht over het huwelijksvoorstel van de broer van zijn compagnon, tegenstrijdig is aan diens verklaringen in het nader gehoor, dat hij het huwelijksaanzoek aan zijn dochter voorlegde, en pas een maand later werd ontvoerd. In de besluiten staat vermeld dat eerst in de zienswijze wordt gesteld dat het onjuist is dat vreemdeling 1 zijn dochter voor zijn ontvoering heeft ingelicht over het huwelijksvoorstel van de broer van zijn compagnon. Vervolgens is in de besluiten vermeld dat uit de verklaring van vreemdeling 1 op pagina 4 van het nader gehoor valt op te maken dat hij spontaan en expliciet verklaart dat hij eerst het huwelijksaanzoek van de broer van zijn compagnon aan zijn dochter voorlegde (waarop zij met zelfdoding dreigde) en pas (een maand)

later werd ontvoerd. Alleen al om deze ingebrachte vreemde wending in het relaas van vreemdeling 1 is diens verklaring dat hij door zijn compagnons en Taliban twee maanden is vastgehouden en onder druk is gezet om onder andere zijn dochter uit te huwelijken aan een van hen, niet geloofwaardig, aldus de minister.

2.1.3. De voorzieningenrechter heeft overwogen, voor zover thans van belang, dat, hoewel de vreemdelingen hebben betoogd dat de dochter voorafgaand aan de ontvoering niet is ingelicht over het huwelijksvoorstel, uit het relaas van vreemdeling 1 volgt dat, voorafgaand aan de ontvoering, om de hand van zijn dochter is gevraagd, dat de vreemdeling dit heeft voorgelegd aan zijn dochter en dat voor vrijlating de voorwaarde is gesteld dat vreemdeling 1 een huwelijk tussen de broer van zijn compagnon en zijn dochter moest regelen. De voorzieningenrechter heeft vervolgens overwogen dat uit de bestreden besluiten en de daarin ingelaste voornemens evident niet valt af te leiden of hetgeen de minister aan de vreemdelingen heeft tegengeworpen ziet op het eerdere huwelijksaanzoek, dan wel de voorwaarde die is gesteld aan zijn vrijlating. Op grond hiervan heeft de voorzieningenrechter overwogen dat de minister onvoldoende heeft gemotiveerd dat sprake is van een tegenstrijdige verklaring op grond waarvan het asielrelaas in redelijkheid ongeloofwaardig is.

2.1.4. Uit hetgeen de minister aan de besluiten ten grondslag heeft gelegd, zoals weergegeven in 2.1.2, blijkt dat de minister aan de vreemdelingen heeft tegengeworpen dat de verklaring in de zienswijze dat vreemdeling 1 zijn dochter pas na de ontvoering heeft ingelicht over het huwelijksvoorstel van de broer van zijn compagnon, in tegenspraak is met de verklaringen van vreemdeling 1 in het nader gehoor dat hij zijn dochter voorafgaand aan de ontvoering heeft ingelicht over voormeld huwelijksvoorstel. De voorzieningenrechter heeft derhalve ten onrechte overwogen dat uit de bestreden besluiten en de daarin ingelaste voornemens evident niet valt af te leiden of hetgeen de minister aan de vreemdelingen heeft tegengeworpen ziet op het eerdere huwelijksaanzoek, dan wel de voorwaarde die is gesteld aan zijn vrijlating. De door de minister geconstateerde tegenstrijdigheid betreft de geloofwaardigheid van het huwelijksaanzoek. Dat aanzoek is een essentieel onderdeel van het asielrelaas. Voormelde tegenstrijdigheid tast daarmee ook de andere onderdelen van het asielrelaas aan. Voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat vanwege meergenoemde tegenstrijdigheid het asielrelaas als geheel ongeloofwaardig moet worden geacht, bestaat derhalve geen grond. De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. Hetgeen de minister overigens heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling de onderscheiden besluiten van 2 februari 2011 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.3. De vreemdelingen hebben in beroep aangevoerd dat zij vanwege traumatische ervaringen in het land van herkomst in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

2.3.1. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, worden verleend aan de vreemdeling, van wie naar het oordeel van de minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.3.2. Nu, gelet op hetgeen hiervoor in 2.1.4 is overwogen, het asielrelaas van de vreemdelingen ongeloofwaardig moet worden geacht, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van traumatische ervaringen in het land van herkomst niet is gebleken. Hij heeft aan de vreemdelingen dan ook terecht geen verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 verleend.

De beroepsgrond faalt.

2.4. Aan de hiervoor niet besproken bij de voorzieningenrechter voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de voorzieningenrechter uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van de bij de voorzieningenrechter bestreden besluiten waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans diensgevolge buiten het geding.

2.5. De beroepen zijn ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 8 maart 2011 in zaken nrs. 11/3840 en 11/3843;
- III. verklaart de door de vreemdelingen bij de rechtbank in die zaken ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.D.A.M. Zegveld, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

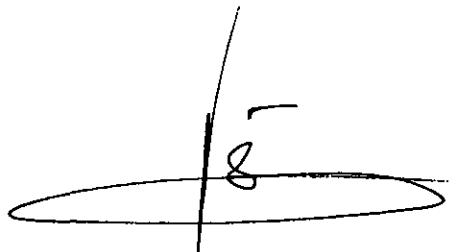
w.g. Zegveld
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 februari 2012

43-681.

Verzonden: 20 februari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

0388884730

AFSCHRIFT

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Voorzieningenrechter
Registratienummer: Awb 11/3841 en Awb 11/3844 (voorlopige voorzieningen)
Awb 11/3843 en Awb 11/3840 (beroepen)

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op _____, verzoeker
en _____

geboren op _____, verzoekster
beiden van Afghaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 1101.04.1102, verzoekers,
gemachtigde mr. S.S. Ilahi, advocaat te Groningen

en

de minister voor Immigratie en Asiel (Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage, vertegenwoordigd door mr. M.A. Vonk,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

datum	08/02/2011
plaats	Zwolle
aangetekend	08/02/2011
afgeleverd	
aangetekend	
afgeleverd	
aangetekend	
afgeleverd	

1. Procesverloop

Verzoekers hebben een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluiten van 2 februari 2011 heeft verweerder de aanvragen afgewezen.

Daartegen is beroep ingesteld. Verzoekers mogen de behandeling daarvan niet in Nederland afwachten. Bij verzoeken van 3 februari 2011 is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot in beroep is beslist.

De verzoeken zijn ter zitting van 18 februari 2011 behandeld. Verzoekers zijn verschenen, bijgestaan door de gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat wordt voldaan aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). De rechter zal toetsen of de beroepen een redelijke kans van slagen hebben en of bij afweging van de betrokken

0388884730

AWB 11/3841 en Awb 11/3844 (voorlopige voorzieningen)
AWB 11/3843 en Awb 11/3840 (beroepen)

blad 2/6

belangen uitzetting van verzoekers in afwachting van de uitspraak in beroep moet worden verboden.

2.2 Blijkens de gronden van het verzoek en het verhandelde ter zitting is het geschil beperkt tot de vraag of de weigering om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) te verlenen, in stand kan blijven.

Ten aanzien van het verzoek geregistreerd onder Awb 11/3844

2.3 Verweerder heeft met toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat verzoeker geen reisdocumenten over heeft gelegd en geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute heeft afgelegd. Voorts heeft verweerder een aantal elementen uit het asielrelaas opgesomd, op basis waarvan is geoordeeld dat het relaas de positieve overtuigingskracht mist die in dat geval geëist mag worden om de juistheid ervan aan te kunnen nemen. Verweerder acht het relaas daarom ongeloofwaardig.

2.4 De rechter volgt verzoeker niet in zijn betoog dat hij, gelet op zijn gemoedstoestand, niet in staat was om tijdens het nader gehoor consistent en coherent te verklaren. Daartoe overweegt de rechter dat uit het rapport van Medifirst van 6 januari 2011 – voorafgaand aan het eerste gehoor van 25 januari 2011 – niet blijkt dat sprake was van medische problematiek die van invloed zou kunnen zijn op de verklaringen van verzoeker. Enkel is opgemerkt dat rekening gehouden dient te worden met verzoekers verklaring dat hij weinig onderwijs heeft genoten en dat verzoeker maximaal twee uren achtereen kan zitten in verband met chronische pijn aan zijn ledematen. Uit het rapport van nader gehoor volgt niet dat hiermee geen rekening is gehouden. Evenmin volgt hieruit dat verzoeker niet in staat was om consistent en coherent te verklaren. Bovendien heeft verzoeker voor aanvang van het gehoor aangegeven dat er geen medische redenen zijn waarom het gehoor niet zou kunnen plaatsvinden. Tot slot van het gehoor heeft verzoeker aangegeven dat hij erg tevreden was over het gesprek. Verzoeker heeft geen op- of aanmerkingen gemaakt over het gesprek, de tolk of over het de contactambtenaar.

2.5 De rechter is van oordeel dat verweerder bij de beoordeling van de aanvraag in redelijkheid heeft kunnen betrekken dat verzoeker toerekenbaar het door hem gebruikte grensoverschrijdingsdocument en vlugticket niet over heeft gelegd. Ook heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat verzoeker zijn reisverhaal niet heeft kunnen onderbouwen met gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen. De rechter neemt dat oordeel over.

Indien zich één van de in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden voordoet, mogen in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.6 Voor zover thans van belang heeft verweerder in het bestreden besluit en het daarin geïncorporeerde voornemen overwogen dat het relaas van verzoeker positieve overtuigingskracht ontbeert, omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen. Verweerder heeft daarbij geen geloof gehecht aan de verklaringen van verzoeker omtrent het huwelijksvoorstel van Hadji Naser en de geheime mobiele telefoonopname. Gezien het

038884730

AWB 11/3841 en Awb 11/3844 (voorlopige voorzieningen)
AWB 11/3843 en Awb 11/3840 (beroepen)

blad 3/6

causale verband hiertussen kan er derhalve ook geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij in 2010 twee maanden is vastgehouden en mishandeld door de Taliban, aldus verweerder.

Verzoeker heeft zich op het standpunt gesteld dat hij te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en voor een behandeling strijdig met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) in Afghanistan. Daartoe heeft verzoeker aangevoerd dat hij zich negatief heeft uitgelaten over de Taliban, hetgeen door zijn compagnon heimelijk is opgenomen met een mobiele telefoon. Uit deze opname is ook gebleken dat hij gewelgd heeft geld af te staan voor de Jihad. De Taliban is hiervan in kennis gesteld, waarna verzoeker door de Taliban is meegenomen en vastgehouden.

Tijdens zijn gevangenschap, die twee maanden duurde, is verzoeker meerdere malen mishandeld. Verzoeker is vrijgelaten nadat hij zijn huis had overgedragen, een schuldbekentenis had ondertekend om het bedrag van 40.000 dollar te betalen en nadat hij had toestemming had gegeven voor een huwelijk tussen zijn dochter en de broer van
Indien verzoeker hieraan niet zou voldoen, zou dit zijn dood betekenen.

2.7 De rechter overweegt als volgt.

a) De rechter is van oordeel dat het standpunt van verweerder, dat niet valt in te zien dat de broer van verzoekers compagnon op een huwelijk zou staan tussen twee verschillende etniciteiten, in redelijkheid niet langer ten grondslag kan worden gelegd aan het standpunt van verweerder dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert. Het betoog van verzoeker, dat huwelijken tussen verschillende etniciteiten onder voorwaarden kunnen voorkomen en zijn dochter, omdat hij bemiddeld was, een aantrekkelijke bruid was, acht de rechter een voldoende weerlegging van het standpunt van verweerder.

b) Voorts is de rechter van oordeel dat verweerder niet in redelijkheid aan verzoeker heeft kunnen tegenwerpen dat niet valt in te zien dat een huwelijk tussen zijn dochter en zijn compagnon nodig zou zijn voor de broers om volledig in het bezit te komen van het bedrijf van verzoeker. De rechter overweegt hiertoe dat de vermeende relatie tussen het voorgenomen huwelijk en de bedrijfsovername, zoals door verzoeker ook is betoogd, uitsluitend gebaseerd is op verzoekers gedachten volgend op de tijdens het nader gehoor aan verzoeker gestelde vraag waarom met zijn dochter zou willen trouwen.

c) Ten aanzien van de tegenwerping van verweerder dat uit de verklaringen van verzoeker volgt dat hij zijn dochter voor de ontvoering al heeft ingelicht over het huwelijksaanzoek van de broer van zijn compagnon – en dat daarbij niet aannemelijk is dat de verzoekster niet op de hoogte is gebracht dan wel geen weet heeft gehad van het huwelijksvoorstel – overweegt de rechter als volgt.

Uit het relaas van verzoeker (zoals weergegeven in het nader gehoor, p. 4) volgt dat hij zijn dochter voor de ontvoering heeft ingelicht over het huwelijksaanzoek van de broer van zijn compagnon, en dat hij dit aanzoek heeft afgeslagen. Vervolgens heeft verzoeker verklaard: "Ongeveer een maand later waarschuwde mij dat hij vastbesloten was om met mijn dochter te trouwen." Daarna heeft verzoeker verklaard over de ontvoering. Vervolgens heeft verzoeker desgevraagd verklaard dat zijn gesprek met is opgenomen in de dagen nadat verzoeker had verteld dat hij niet akkoord ging met het huwelijk tussen de broer van en verzoekers dochter.

0388884730

AWB 11/3841 en Awb 11/3844 (voorlopige voorzieningen)
AWB 11/3843 en Awb 11/3840 (beroepen)

blad 4/6

Op de vraag hoeveel weken voordat hij werd meegenomen door de Taliban er om de hand van de dochter is gevraagd, heeft verzoeker geantwoord: "Ongeveer een maand na het aanzoek kwam het verzoek van de financiële bijdrage voor de Jihad. Ongeveer anderhalve week daarna ben ik meegenomen." Vervolgens is door de rapporteur opgemerkt dat deze vraag is gesteld omdat verzoeker heeft verklaard dat het ongeveer zeven maanden geleden is dat er om de hand van zijn dochter is gevraagd. Hierop heeft verzoeker verklaard: "Dat is meer dan zeven maanden geleden. Het is ongeveer zeven of acht maanden geleden toen het verzoek kwam."

Uit het nader gehoor van verzoekster volgt dat verzoeker, op voorwaarde dat hij de broer van zou laten trouwen met hun dochter, is vrijgelaten.

Hoewel namens verzoeker is betoogd dat de dochter voorafgaand aan de ontvoering niet is ingelicht over het huwelijksvoorstel, is de rechter evenwel van oordeel dat uit het relaas van verzoeker volgt dat – voorafgaand aan de ontvoering – om de hand van zijn dochter is gevraagd en verzoeker dit heeft voorgelegd aan zijn dochter. Uit het relaas volgt voorts dat voor vrijlating de voorwaarde is gesteld dat verzoeker een huwelijk tussen en zijn dochter moest regelen.

De rechter is van oordeel dat uit het bestreden besluit en het daarin geïncorporeerde voornemen evident niet valt af te leiden of hetgeen verzoeker is tegengeworpen ziet op het eerdere huwelijksverzoek (waarvan verzoeker zijn dochter op de hoogte heeft gesteld) dan wel op de voorwaarde welke is gesteld voor de vrijlating. Dit volgt evenmin uit hetgeen namens verzoeker is ingebracht. De rechter is derhalve van oordeel dat hetgeen hieromtrent door verweerder is overwogen onvoldoende is gemotiveerd en niet kan gelden als een tegenstrijdige verklaring op grond waarvan het asielrelaas in redelijkheid ongelooftwaardig is.

2.8 Gelet op vorenstaande is de rechter van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van verzoeker positieve overtuigingskracht ontbeert. De rechter neemt hierbij tevens in aanmerking dat verweerder zich niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat er een causaal verband bestaat tussen het niet instemmen met het huwelijksvoorstel en de geheime geluidsopname via de mobiele telefoon.

Het bestreden besluit berust daarom niet op een deugdelijke motivering als bedoeld in artikel 3:46 van de Awb. Dit betekent tevens dat de asielaanvraag zich niet leende voor afdoening in de Algemene asielprocedure.

0388884730

AWB 11/3841 en Awb 11/3844 (voorlopige voorzieningen)
AWB 11/3843 en Awb 11/3840 (beroepen)

blad 5/6

2.9 Uit het oogpunt van proceseconomie zal de rechter voorts nog ingaan op het beroep van verzoeker op het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Definitierichtlijn). Verzoeker heeft in dit verband gewezen naar de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 13 oktober 2010 (Awb 09/43052) en de documenten die bij deze uitspraak zijn betrokken.

2.10 De rechter vat het beroep van verzoeker op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn op als een beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3°, van de Vw 2000. In die bepaling is artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn sinds 1 juli 2010 geïmplementeerd.

2.11 Gelet op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan de vreemdeling aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3°, van de Vw 2000 bescherming ontnemen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat sprake is van een zodanige mate van geweld dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, of in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt slachtoffer te worden van dat geweld.

2.12 Niet in geschil is dat verzoeker afkomstig is uit gelegen in Afghanistan. In geschil is derhalve de vraag of zich aldaar een dergelijke uitzonderlijke situatie voordoet.

2.13 De rechter is van oordeel dat verzoeker hierin niet is geslaagd. Met de verwijzing naar de onder rechtsoverweging 2.9 genoemde uitspraak en de documenten die bij deze uitspraak zijn betrokken heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat ten tijde van de totstandkoming van het bestreden besluit in de provincie Herat sprake was van een uitzonderlijke situatie. Het standpunt van verweerder dat onvoldoende is aangevoerd om aannemelijk te maken dat sprake is van een situatie als hiervoor omschreven, ter zitting onderbouwd met een verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 12 maart 2010 (nummer 200909252/1), kan dan ook stand houden.

Ten aanzien van het verzoek geregistreerd onder Awb 11/3844

2.14 De rechter stelt vast dat verzoekster geen zelfstandige asielmotieven aan de aanvraag ten grondslag heeft gelegd en dat haar asielrelaas derhalve afhankelijk dient te worden geacht van het asielrelaas van verzoeker. Voor een beoordeling van het verzoek wordt daarom verwezen naar het hiervoor onder 2.3 tot en met 2.13 overwogene.

0388884730

AWB 11/3841 en Awb 11/3844 (voorlopige voorzieningen)
AWB 11/3843 en Awb 11/3840 (beroepen)

blad 6/6

Ten aanzien van beide verzoeken

2.15 Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, zal de voorzieningenrechter met toepassing van artikel 8:86 van de Awb de beroepen gegrond verklaren, de bestreden besluiten vernietigen en verweerder opdragen opnieuw op de aanvragen te beslissen met inachtneming van deze uitspraak. Omdat verzoekers in afwachting van dat besluit rechtmatig verblijf in Nederland hebben, worden de verzoeken om een voorlopige voorziening te treffen afgewezen.

2.16 Er bestaat aanleiding verweerder te veroordelen in de kosten die verzoekers in verband met de behandeling van de zaak redelijkerwijs hebben moeten maken.

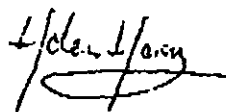
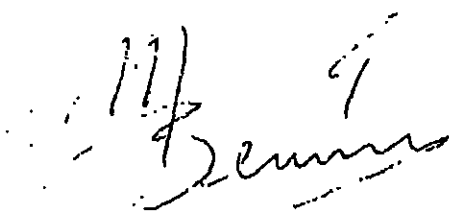
3. Beslissing

De voorzieningenrechter

- wijst de verzoeken een voorlopige voorziening te treffen af;
- verklaart de beroepen gegrond;
- vernietigt de besluiten van 2 februari 2011;
- bepaalt dat verweerder opnieuw op de aanvragen beslist met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 1311,-, te voldoen aan verzoekers.

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs. H. den Haan, als rechter, en door deze en M.J.S. Benning als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op

08 MAART 2011

Afschrift verzonden op: 08 MAART 2011

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen één week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 van Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR AFSCHRIJF CONFORME
DE GEMIDDELDE
BESCHIKKING VAN DE
RAAD VAN STATE

15. Mrt. 2011 18:29

PV TEAM 3&4

Nr. 7289 - P. 1

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

15 MRT 2011

ZAAKNR. 20110310011/V2

AAN: V2

BEHANDELD: DD: PAR:

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 40062, 8004 DB Zwolle

Telefoon: 038 688 6338

Fax: 038 688 6657/8

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Per fax en per post

Onderdeel	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	Vestiging Zwolle
Doorkiesnummer(s)	mr. J.P. Guérain
Datum	038-888 6338
Ons kenmerk	15 maart 2011
Uw kenmerk	1101.04.1102
Bijlage(n)	-
Onderwerp	Hoger beroepschrift en machtiging Hoger beroep alsmede een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening Minister voor Immigratie en Asiel/ en

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevensittingsplaats Assen, van 17 februari 2011, verzonden op dezelfde datum, met kenmerken Awb 11/3843 en 11/3840.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Hoogachtend,

Gemachtigde

Mr. G.J. Douma, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres Postbus 40052, 8004 DB ZWOLLE

Telefoon 038-888 8282

Fax 038-888 8557/8

De Raad van State

Onderdeel	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	mr. M.E. Minkes
Doorkiesnummer(s)	038 888 8413
Datum	15 maart 2011
Ons kenmerk	1101.04.1102
Uw kenmerk	-
Bijlage(n)	-
Onderwerp	Schriftelijke lastgeving

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
15 MRT 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hierbij geef ik mr. G.J. Douma, senior procesvertegenwoordiger bij het Proces Procesvertegenwoordiging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, schriftelijk last om als gemachtigde van de Minister voor Immigratie en Asiel bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State hoger beroep in te stellen tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 17 februari 2011, verzonden op dezelfde dag, met kenmerken Awb 11/3843 en 11/3840.

Voor zover noodzakelijk ziet deze machtiging tevens op het gebruik van de rekening-courant ten behoeve van eventueel verschuldigde griffiegelden.

De Minister voor Immigratie en Asiel,
voor deze
Directeur van het Proces Procesvertegenwoordiging

p/o

N.T. van Schelven

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
15 MRT 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. G.J. Douma
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle
van 17 februari 2011 met kenmerken 11/3843 en 11/3840

Inzake:
en met IND-kenmerk 1101.04.1102
aan te duiden als verweerders
gemachtigde: mr. S.S. Ilahi
advocaat Groningen (Postbus 1721, 9701 BS Groningen)

Procesvertegenwoordiging

Zwolle

Zuiderzeelaan 43-51

8017 JV Zwolle

Postbus 40052

8004 DB Zwolle

J.P. Guderlin

Tel. 038-888 6338

Fax 038-888 6557/8

1 Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Zwolle van 8 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, met kenmerken Awb 11/3843 en 11/3840 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikkingen van 2 februari 2011 gegrond heeft verklaard, deze beschikkingen heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak nieuwe besluiten te nemen op de aanvragen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 25 januari 2011 hebben verweerders een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend.
- 2.2 Bij besluiten van 2 februari 2011 heeft de Minister voor Immigratie en Asielzaken deze aanvragen afgewezen.
- 2.3 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerders ingestelde beroepen gegrond verklaard.

3 Grieven*Grief 1*

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.7 onder a) van de bestreden uitspraak:

"De rechter is van oordeel dat het standpunt van verweerder, dat niet valt in te zien dat de broer van verzoekers compagnon op een huwelijk zou staan tussen twee verschillende etniciteiten, in redelijkheid niet langer ten grondslag kan worden gelegd aan het standpunt van verweerder dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert. Het betoog van verzoeker, dat huwelijken tussen verschillende etniciteiten onder voorwaarden kunnen voorkomen en zijn dochter, omdat hij bemiddeld was, een aantrekkelijke bruid was, acht de rechter een voldoende weerlegging van het standpunt van verweerder."

- 3.2 Ten onrechte overweegt rechtbank in rechtsoverweging 2.7 onder b) van de bestreden uitspraak:

"Voorts is de rechter van oordeel dat verweerder niet in redelijkheid aan verzoeker heeft kunnen tegenwerpen dat niet valt in te zien dat een huwelijk tussen zijn dochter en zijn compagnon nodig zou zijn voor de broers om volledig in het bezit te komen van het bedrijf van verzoeker. De rechter overweegt hiertoe dat de vermeende relatie tussen het voorgenomen huwelijk en de bedrijfsovername, zoals ook door verzoeker is betoogd, uitsluitend gebaseerd is op verzoekers gedachte volgend op de tijdens het nader gehoor aan verzoeker gestelde vraag waarom met zijn dochter zou willen trouwen."

- 3.3 Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.7 onder c), derde alinea op pagina 4 van de bestreden uitspraak overwogen:

"Hoewel namens verzoeker is betoogd dat de dochter voorafgaande aan de ontvoering niet is ingelicht over het huwelijksvoorstel, is de rechter evenwel van oordeel dat uit het relaas van verzoeker volgt dat - voorafgaande aan de ontvoering - om de hand van zijn dochter is gevraagd en verzoeker dit heeft voorgelegd aan zijn dochter. Uit het relaas volgt voorts dat voor vrijlating de voorwaarde is gesteld dat verzoeker een huwelijk tussen en zijn dochter moest regelen. De rechter is van oordeel dat uit het bestreden besluit en het daarin

geïncorporeerde voornemen evident niet valt af te leiden of hetgeen verzoeker is tegengeworpen ziet op het eerdere huwelijks verzoek (waarvan verzoeker zijn dochter op de hoogte heeft gesteld) dan wel de voorwaarde welke is gesteld voor de vrijlating. Dit volgt evenmin uit hetgeen namens verzoeker is ingebracht. De rechter is derhalve van oordeel dat hetgeen hieromtrent door verweerder is overwogen onvoldoende is gemotiveerd en niet kan gelden als een tegenstrijdige verklaring op grond waarvan het asielrelaas in redelijkheid ongeloofwaardig is."

Grief 2

- 3.4 Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.8, vierde alinea op pagina 4 van de bestreden uitspraak overwogen:

"Gelet op het vorenstaande is de rechter van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van verzoeker positieve overtuigingskracht ontbeert. De rechter neemt daarbij in aanmerking dat verweerder zich niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat er een causaal verband bestaat tussen het niet instemmen met het huwelijksvoorstel en de geheime geluidsopname via de mobiele telefoon.

Het bestreden besluit berust daarom niet op een deugdelijke motivering als bedoeld in artikel 3.46 van de Awb. Dit betekent tevens dat de asielaanvraag zich niet leende voor afdoening in de Algemene asielprocedure."

- 3.5. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.15 en 2.16 op pagina 6 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1 Terecht overweegt de rechtbank dat de Minister de aanvragen heeft kunnen afwijzen met toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw en dat moet worden beoordeeld of van het asielrelaas van verweerdere een positieve overtuigingskracht uitgaat.
- 4.2 Naar de mening van de Minister stelt de rechtbank in rechtsoverweging 2.5 terecht dat, indien zich een van de in artikel, tweede lid, onder f van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden voordoet, in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan. De rechtbank geeft vervolgens echter blijk van een onjuiste toepassing van dit toetsingskader.
- 4.3 In dit kader verwijst de Minister naar de uitspraak van Uw Afdeling van 22 november 2005, nr. 200504631/1, r.o. 2.2.1 (*productie 2*) waarin is overwogen:

"(...) De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, bezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen. Dit laat onverlet dat de besluitvorming moet voldoen aan de eisen die door het recht aan met name zorgvuldigheid en motivering worden gesteld en dat de rechter de besluitvorming daaraan moet toetsen. Dit betekent dat de rechter zonder terughoudendheid moet toetsen of het standpunt van de minister inzake de door hem gesignaleerde tekortkomingen in het relaas berust op een zorgvuldig onderzoek en een

deugdelijke motivering. Indien dat het geval is, staat vervolgens ter beoordeling of de minister in redelijkheid op grond van die tekortkomingen tot ongeloofwaardigheid van het relaas dan wel gedeelten ervan heeft kunnen concluderen. (...)”

- 4.4 De Minister merkt voorts op dat, indien als gevolg van het toerekenbaar ontbreken van documenten van het relaas een positieve overtuigingskracht moet uitgaan, reeds een enkele ongerijmde wending of tegenstrijdigheid op het niveau van de relevante bijzonderheden tot de slotsom kan leiden dat daarvan geen sprake is.

Zie:

- AbRS, 4 februari 2010, nr. 200904160/1 (www.raadvanstate.nl).

- 4.5 De Minister meent dat in de besluitvorming helder uiteen is gezet dat verweerder en verweerster verschillende verklaringen hebben afgelegd over het moment waarop verweerster op de hoogte raakte van de huwelijkswens van en verweerders dochter. Immers, uit de verklaringen van verweerder blijkt dat hij zijn dochter vóór de ontvoering heeft ingelicht over het huwelijksvoorstel van , waarop verweerders dochter heel heftig geëmotioneerd heeft gereageerd. Blijkens het verslag van het nader gehoor van 27 januari 2011, tweede alinea op pagina 10, heeft verweerder verklaard dat haar echtgenoot haar niet op de hoogte had gebracht van het huwelijksverzoek. “Pas toen hij door de Taliban was vrijgelaten werd mij verteld dat er in verleden aan aanzoek is geweest”, aldus verweerder. Gelet op het vorenstaande heeft de Minister in redelijkheid geoordeeld dat het bevreemdend en dus onaannemelijk is dat het huwelijksverzoek vóór de ontvoering niet bij verweerder bekend was.

- 4.6 Voorts heeft de Minister terecht opgemerkt dat er inconsistenties zijn gerezen tussen de tijdens het nader gehoor door verweerder afgelegde verklaringen en hetgeen in de zienswijze naar voren is gebracht. In het verslag van het nader gehoor (derde alinea op pagina 4) van verweerder blijkt het volgende:

“Op een gegeven moment wilde , dat ik zou instemmen met een huwelijk van mijn dochter van 20 en zijn broer van 50 jaar oud.

(...)

Hoe dan ook mijn dochter wilde daar niets van weten. Zij liet weten dat zij zichzelf van het leven zou beroven door zelfverbranding wanneer ik met een huwelijk zou instemmen. Ik heb toen het aanzoek afgeslagen. Ongeveer een maand later waarschuwde dat hij vastbesloten was om met mijn dochter te trouwen. Wanneer ik niet zou instemmen met een huwelijk dan zou hij haar vroeg of later ontvoeren. Ik vertelde hem dat zo een huwelijk zinloos was.”

Uit deze verklaringen kan worden opgemaakt dat verweerder vóór zijn vermeende ontvoering zijn dochter heeft ingelicht over het huwelijksvoorstel. De in de zienswijze naar voren gebrachte verklaring van verweerder dat hij zijn dochter na zijn ontvoering heeft ingelicht is tegenstrijdig met de eerder tijdens het nader gehoor afgelegde verklaring. In de één na laatste alinea op pagina 3 van het bestreden besluit inzake verweerder heeft de Minister terecht opgemerkt dat dit een vreemde wending is in het asielrelaas van verweerder. Gelet hierop en op hetgeen hiervoor onder 4.6 is weergegeven, meent de Minister dat hij zich in redelijkheid en op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat het asielrelaas van verweerders positieve overtuigingskracht ontbeert. De rechtbank heeft dit miskend.

- 4.7 Voorts heeft de rechtbank miskend dat afdoende uit de besluiten en de daarin ingelaste voornemens blijkt dat de motivering is toegespitst op de verklaringen van verweerders over het eerdere huwelijksaanzoek. Het oordeel van de rechtbank dat uit het besluit ten aanzien van verweerder niet valt af te leiden of hetgeen verweerder is tegengeworpen ziet op het eerdere huwelijksverzoek dan wel de voorwaarde welke is gesteld voor de vrijlating, berust op een onjuiste lezing van het besluit en het daarin ingelaste voornemen.

- 4.8 Ten onrechte heeft de rechtbank verder overwogen dat de Minister niet in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat niet valt in te zien dat een huwelijk tussen verweerders dochter en zijn compagnon nodig zou zijn voor de broers om volledig in het bezit te komen van het bedrijf van verweerder.
- 4.9 De Minister merkt op dat in de laatste alinea op pagina 3 van het voornemen inzake verweerder terecht is opgemerkt dat niet valt in te zien dat een huwelijk tussen verweerders dochter en nodig zou zijn voor de broers en om volledig in het bezit te komen van het bedrijf van verweerder. Hier toe heeft de Minister overwogen dat uit de verklaringen van verweerder is gebleken dat de hiervoor genoemde personen bevriend waren met de Taliban. Het laten ondertekenen van de overdracht van het taxibedrijf onder dwang van de Taliban was voldoende geweest om datgene te regelen wat zij volgens verweerder van plan waren. De rechtbank heeft dit miskend.
- 4.10 Voorts heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de Minister niet in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen dat niet valt in te zien dat de broer van verweerders compagnon op een huwelijk zou staan tussen twee verschillende etniciteiten en evenmin heeft de rechtbank kunnen oordelen dat verweerder hiervoor een voldoende verklaring heeft kunnen geven. Op pagina 71 van het algemeen ambtsbericht van juli 2010 inzake Afghanistan, gepubliceerd op 21 juli 2010, blijkt ten aanzien van de Taliban en de Hazara het volgende:

"Hazara's zijn in het verleden vaak het slachtoffer geweest van discriminatie op zowel religieuze als raciale gronden. Zij vormen een sjietische minderheid in Afghanistan. Tijdens het Talibanregime resulteerde dit in misstanden jegens de Hazara-bevolking in met name centraal-Afghanistan. Omdat de Hazara's een belangrijk aandeel hebben geleverd in de overwinning op de Taliban is hun situatie inmiddels verbeterd. De Hazara-bevolking is meer dan in het verleden vertegenwoordigd in overheidsinstellingen. Hazara's lopen thans geen bijzondere risico's in Afghanistan op basis van etniciteit. Discriminerende incidenten kunnen evenwel nog steeds voorkomen, vooral in gebieden waar zij een minderheid vormen. Zo waren er gedurende de verslagperiode meldingen van controleposten waar Hazara's smeergeld moesten betalen teneinde doorgelaten te worden, terwijl Pashtuns ongemoeid hun weg konden vervolgen. Ook kunnen zij nog steeds geïntimideerd worden door krijgsheren van een andere etniciteit."

- 4.11 De Minister merkt voorts op dat verweerder zelf eveneens heeft aangegeven dat een (gedwongen) huwelijk tussen Hazara en Taliban zelden voorkomt. De Minister heeft dan ook in redelijkheid, mede gelet op de hierboven aangehaalde passage uit het ambtsbericht, kunnen concluderen dat niet aannemelijk is dat een Soennitische Pashtun met een meisje van Hazara afkomst wil trouwen. De omstandigheid dat verweerder bemiddeld was en zijn dochter een aantrekkelijke bruid heeft de rechtbank ten onrechte een voldoende weerlegging bevonden voor het huwelijksaanzoek. De Minister merkt op dat de verklaringen van verweerders over het gedwongen huwelijk verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Ad grief 2

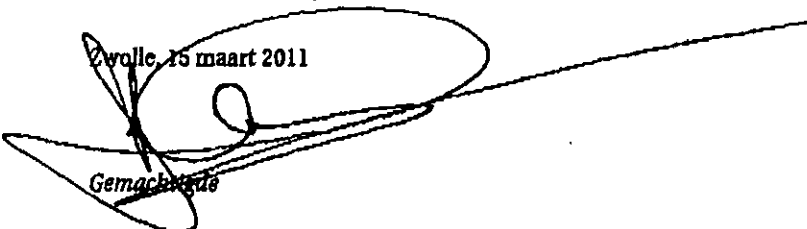
- 4.12 Ten onrechte oordeelt de rechtbank dat de Minister zich niet zonder nader motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van verweerders positieve overtuigingskracht ontbeert. Evenmin heeft de rechtbank tot het oordeel kunnen komen dat de Minister zich niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat er een causaal verband bestaat tussen het niet instemmen met het huwelijksvoorstel en de geheime geluidsopname via de mobiele telefoon.
- 4.13 De Minister meent onder verwijzing naar hetgeen hierboven ten aanzien van de eerste grief is opgemerkt dat van het relaas van verweerder geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

De Minister is voorts van oordeel dat in het besluit van verweerder voldoende gemotiveerd uiteen is gezet waarom het relaas van verweerder deze overtuigingskracht ontbeert. Gelet op conclusie van de Minister dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verweerder met betrekking tot het huwelijksaanzoek aan zijn dochter, welke verklaringen de kern van zijn asielrelaas betreffen, hoefde de Minister niet nader te motiveren waarom een causaal verband wordt aangenomen tussen het niet instemmen met het huwelijksvoorstel en de geheime geluidsopname via de mobiele telefoon. Dit betreft geen dragend onderdeel van de motivering van het standpunt van de Minister. De rechtbank heeft dat miskend.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 24 februari 2010 ingestelde beroep.

Zwolle, 15 maart 2011

Gemaakt door

Mr. G.J. Douma, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
Postbus 40052
8004 DB Zwolle
telefoon 038 888 6938
telefax 038 888 6590